

Universul albastru

Flavius

Au plecat chiriașii din mine
prețul era prea mare pentru inima lor
și a celor fără inimă.
Nu am suferit deloc,
ai venit să locuiești fără plată,
în toate camerele ai pus dragoste și spirit,
ai deschis larg ferestrele spre cireșii în floare
care te ademeneau cu miros.

Eu am căzut în libertatea de expresie,
mă înfuriam pe cuvinte și loveam cu ele
oamenii fără niciun Dumnezeu.
Pe ceilalți îi iubeam, credeau în ceva
credeau și în ei,
le simțeam foamea de câine muncit
cum răbdători molfăie oasele timpului
cu carne cu tot
și-și păzesc în orice condiții teritoriul.
Femeia care locuiește-n mine
capătă aură în ochii lor sticloși de prietenie.

Atunci când mă-ntunec de supărare,
plouă mărunț în gândurile răvășite,
fiecare își caută locul
și visează universul albastru.